SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 172/2012-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. apríla 2012 predbežne prerokoval sťažnosť J. Š., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžz 5/2011 zo 7. februára 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. Š. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. marca 2012 doručená sťažnosť J. Š., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Sžz 5/2011 zo 7. februára 2012 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z priloženej kópie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že ním bolo zastavené konanie o návrhu sťažovateľa, ktorým sa domáhal ochrany pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy, ktorý mal spočívať v postupe riaditeľa Ústavu na výkon trestu odňatia slobody... (ďalej len „ústav“) pri vybavovaní jeho žiadosti o zahladenie disciplinárnych trestov uložených mu vo výkone väzby a výkone trestu odňatia slobody.

Sťažovateľ považuje napadnuté uznesenie najvyššieho súdu za „ústavne nekonformné“, a to z týchto dôvodov:

«1. NS SR nerešpektoval pasívnu procesnú a vecnú legitimáciu MS SR ako inštančne najvyšší sťažnostný orgán v napadnutom sťažnostnom konaní pred všeobecným správnym súdom,

2. že NS SR bezdôvodným zastavením konania porušil ústavný zákaz denegatio iustitiae a tým mi odňal reálnu možnosť riadne konať pred príslušným zákonným súdom (senátom) a zbavil ma tak všetkých procesných práv, vrátane práva na meritórne rozhodnutie, čím došlo o. i. k negatívnemu zásahu do dispozičnej zásady i princípu autonómie vôle strany ako súčasti súkromnej sféry,

3. že NS SR v rozpore s § 167 ods. 2 v spojení s § 157 ods. 2 OSP nijak neodôvodnil výrok o postúpení veci KP Nitra ako úplne neprislušnému orgánu, čím je rozhodnutie nepreskúmateľné pre absenciu akýchkoľvek dôvodov a tým aj nepresvedčivé,

4. že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je zmätočné a nelogické, popierajúce princíp trojdelenia štátnej moci, popri nesprávnej interpretácii pojmov „orgán verejnej (štátnej/samo) správy“ ako subskupina „orgánov verejnej moci“. V tejto súvislosti poukazujem na právne závery Krajského súdu Žilina v k. č. 21 S 60/2011 v rozsudku z 9. 11. 2011, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožňujem a odkazujem na ne,

5. že NS SR svojvoľne nerešpektoval ani princíp subsidiarity zakotvený v ust. § 250v ods. 3 OSP k zákonu o sťažnostiach v nadväznosti na § 22 tohto zákona (m. m. ÚS SR nález II. ÚS 4/11, III. ÚS 172/2010),

6. že NS SR nerešpektoval sťažovateľove dispozičné právo a hrubo odignoroval žalobný petit v rozpore s ust. § 153 ods. 2 a contrario OSP, pričom nepochopiteľne vytrhol neprípustným spôsobom časť dôvodov žaloby z kontextu a nesprávne aplikoval o. i. aj ust. § 41 ods. 2 OSP,

7. NS SR opomenul explicitnú dikciu ust. § 250v ods. 2 OSP, pričom veta za bodkočiarkou vyslovene pasívne legitimuje akékoľvek (ozbrojené) zbory, resp. ich nadriadený (riadiaci) orgán ako orgán verejnej správy(moci).»

Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľ žiada, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„… Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 2 prvá alinea ústavy vyslovuje, že Najvyšší súd SR napadnutým právoplatným protiústavným uznesením č. k. 3 Sžz 5/2011 zo dňa 7. 2. 2012 porušil sťažovateľove základné právo na súdnu ochranu a inú právnu ochranu, právo na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1, 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práva a základných slobôd, ako aj základné právo nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (senátu) príslušného súdu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy.

4. Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 2 alinea prvá a tretia ústavy uznesenie Najvyššieho súdu SR č. k. 3 Sžz 5/2011 zo dňa 7. 2. 2012 v celom rozsahu zrušuje a vec vracia späť na ďalší proces.

5. Najvyšší súd SR sa zaväzuje lege artis k náhrade všetkých prípadných trov konania sťažovateľa a štátu do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

Súčasťou sťažnosti je aj žiadosť sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu pre konanie pred ústavným súdom, ako aj návrh na odloženie vykonateľnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu.

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (v tomto prípade sťažnosti) podľa § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť

ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľ sa predovšetkým domáha, aby ústavný súd vyslovil, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým tento súd zastavil konanie o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy, došlo k porušeniu ním označených základných práv podľa ústavy a práva podľa dohovoru.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sa ústavný súd zameral na posúdenie, či ju možno považovať za opodstatnenú. Vychádzal pritom zo svojej ustálenej judikatúry, v ktorej zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne (svojvoľné), a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii právneho predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

V odôvodnení napadnutého uznesenia najvyšší súd najprv popísal skutkové okolnosti posudzovanej veci, pričom okrem iného uviedol:

«Navrhovateľ sa návrhom zo dňa 17. 11. 2011, doručeným tunajšiemu súdu dňa 22. 11. 2011, domáhal ochrany pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy, za ktorý považoval postup odporcu pri prešetrovaní sťažnosti vedenej pod sp. zn. 24578/2011/14 proti vybavovaniu predchádzajúcej sťažnosti vedenej pod sp. zn. GRZVJS-sť-29/16-2011 a nesprávne vybavenie žiadosti o zahladenie disciplinárnych trestov zo dňa 13. 07. 2008. Namietal nezahladenie disciplinárnych trestov, ktoré mu bolo oznámené odpoveďou riaditeľa ústavu na výkon trestu odňatia slobody na jeho žiadosť č. ÚVTOS-87-1/21-08 zo dňa 23. 07. 2008. Disciplinárne tresty boli podľa názoru navrhovateľa zahladené ex lege podľa § 61 ods. 1 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 475/2005 Z. z.), keďže v čase podania žiadosti o ich zahladenie boli splnené zákonné podmienky pre zahladenie, pretože pre posúdenie žiadosti o zahladenie disciplinárnych trestov bolo relevantné výlučne obdobie od posledného dňa výkonu disciplinárneho trestu do dňa podania žiadosti o zahladenie disciplinárnych trestov a neskoršie obdobie bolo irelevantné. Odporca vo vyjadrení k návrhu navrhovateľa uviedol, že v konaní vedenom pod sp. zn. 24578/2011/14 prešetroval vybavenie sťažnosti navrhovateľa, na základe nesúhlasu

navrhovateľa s vybavením sťažnosti zo dňa 17. 02. 2011. Odporca riadne prešetril navrhovateľovu sťažnosť proti vybaveniu sťažnosti, pričom nezistil porušenie právnych predpisov a interných predpisov Zboru väzenskej a justičnej stráže príslušníkmi zboru Ústavu na výkon trestu odňatia slobody... pri zaradení navrhovateľa dňa 31. 03. 2008 do diferenciačnej skupiny „C“ a nezahladení disciplinárnych trestov po podaní žiadosti dňa 23. 07. 2008 o ich zahladenie. Zaradenie navrhovateľa do diferenciačnej skupiny „C“ bolo vykonané na návrh pedagóga a umiestňujúcej komisie zo dňa 28. 03. 2008 podľa ustanovenia § 9 ods. 4 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 664/2005 Z. z., ktorou sa vydáva Poriadok výkonu trestu odňatia slobody a v súlade s ustanovením § 14 ods. 1 zákona č. 475/2005 z. z. Nezahladenie disciplinárnych trestov na žiadosť navrhovateľa dňa 13. 07. 2008 bolo riaditeľom Ústavu na výkon trestu odňatia slobody... odôvodnené neplnením povinností pri výkone disciplinárneho trestu, zaradením do diferenciačnej skupiny „C“ a uložením disciplinárneho trestu dňa 31. 03. 2008 za nedovolený kontakt s iným odsúdeným. Rozhodnutie riaditeľa Ústavu na výkon trestu odňatia slobody... o nezahladení disciplinárnych trestov bolo vydané po štyroch mesiacoch od zaradenia navrhovateľa do diferenciačnej skupiny „C“ a mesiac po vykonanom zázname pedagóga v osobnej karte navrhovateľa dňa 27. 06. 2008 o neplnení povinností. Zaradenie navrhovateľa do diferenciačnej skupiny „C“ bolo spôsobené neplnením povinností navrhovateľom ako odsúdeným. Vykonaným prešetrením sťažnosti navrhovateľa odporcom bolo zistené, že nezahladenie disciplinárnych trestov, o ktoré žiadal, bolo v súlade s ustanovením § 61 ods. 1 zákona č. 475/2005 Z. z. Sťažnosť bola vyhodnotená ako neopodstatnená a o tomto závere bol navrhovateľ informovaný listom zo dňa 06. 10. 2011. Odporca sa navrhovateľovou sťažnosťou riadne zaoberal, o prešetrení sťažnosti vyhotovil zápisnicu a zároveň navrhovateľa informoval o vybavení jeho sťažnosti proti vybaveniu sťažnosti, čím postupoval v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach. Odporca považoval navrhovateľov návrh za nedôvodný, pretože zo strany odporcu nedošlo pri vybavovaní sťažnosti proti vybaveniu sťažnosti k žiadnemu porušeniu zákona, resp. existencia nezákonného zásahu voči navrhovateľovi nebola žiadnym spôsobom v tomto konaní preukázaná.»

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že najvyšší súd sa pred samotným vecným preskúmaním návrhu zaoberal preskúmaním splnenia procesným podmienok konania, a to právomoci najvyššieho súdu vec prerokovať a rozhodnúť o nej.

K splneniu procesných podmienok najvyšší súd uviedol*: «Najvyšší súd posudzujúc návrh podľa jeho obsahu v súlade s § 41 ods. 2 O. s. p. zistil, že tvrdený nezákonný zásah by mal spočívať v postupe riaditeľa ústavu na výkon trestu odňatia slobody pri vybavovaní žiadosti navrhovateľa o zahladenie disciplinárnych trestov uložených mu vo výkone väzby a výkone trestu odňatia slobody.*

Riaditeľ Ústavu na výkon trestu odňatia slobody... odpoveďou k žiadosti o zahladenie disciplinárnych trestov č. ÚVTOS 87-1/21-08 zo dňa 23. 07. 2008 oznámil navrhovateľovi, že disciplinárne tresty mu neboli zahladené, pretože dňa 31. 03. 2008 bol disciplinárne potrestaný za nedovolený kontakt s iným odsúdeným a zároveň bol preradený z diferenciačnej skupiny „B“ do diferenciačnej skupiny „C“, z čoho vyplýva, že si riadne neplnil svoje povinností v zmysle § 61 ods. 1 zákona č. 475/2005 Z. z.

V súvislosti s vyššie uvedenou odpoveďou podal navrhovateľ u odporcu sťažnosť na postup Ústavu na výkon trestu odňatia slobody... pri nezahladení disciplinárnych trestov, ktorou sa domáhal zahladenia disciplinárnych trestov, vyvodenia disciplinárnej zodpovednosti proti príslušníkom Zboru väzenskej a justičnej stráže, ospravedlnenia a prijatia vhodných opatrení na zabránenie opakovania podobných zásahov. Odporca uvedenú sťažnosť navrhovateľa postúpil na vybavenie Generálnemu riaditeľstvu Zboru väzenskej a justičnej stráže. Sťažnosť bola prešetrená dňa 18. 05. 2011 a navrhovateľovi bol oznámený výsledok prešetrenia sťažnosti.»

Následne sú v odôvodnení napadnutého uznesenia citované na vec aplikovateľné ustanovenia zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (§ 1 ods. 1, § 6 ods. 1, § 61 ods. 1 a § 96) a zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov [ďalej len „zákon o prokuratúre“; § 4 ods. 1 písm. b), § 18 ods. 1, § 18 ods. 2 písm. b) a § 18 ods. 5 písm. d)] a na ich citáciu nadväzuje tento text:

„V prejednávanej veci bol namietaný postup riaditeľa ústavu na výkon trestu odňatia slobody pri vybavovaní žiadosti o zahladenie disciplinárnych trestov vo výkone trestu odňatia slobody. Za rozhodujúcu okolnosť považoval najvyšší súd, že riaditeľ ústavu na výkon trestu odňatia slobody postupoval podľa zákona č. 475/2005 Z. z., ktorý je jedným z prameňov trestného práva procesného, keďže vykonávacie konanie je posledným štádiom trestného konania, ktoré je rámcovo upravené v štvrtej časti Trestného poriadku a zákon č. 475/2005 Z. z. je osobitným vykonávacím predpisom k Trestnému poriadku.

Dozor nad zachovávaním zákonnosti v ústave na výkon trestu odňatia slobody vykonáva prokurátor (§ 96 zákona č. 475/2005 Z. z., § 4 ods. 1 písm. b/ zákona č. 153/2001 Z. z.). Prokurátor dozerá na to, aby sa vo výkone trestu odňatia slobody dodržiavali zákony a ostatné všeobecne záväzné právne predpisy. Nástroje, ktorými prokurátor disponuje pri výkone dozoru sú stanovené v § 18 ods. 2 písm. c/ zákona č. 153/2001 Z. z. a patrí medzi ne aj povinnosť písomným príkazom zrušiť alebo pozastaviť vykonávanie rozhodnutia, príkazu alebo opatrenia orgánov zboru alebo ich nadriadeného orgánu, ak sú v rozpore so zákonom alebo s iným všeobecne záväzným právnym predpisom. V zmysle príkazu generálneho prokurátora Slovenskej republiky z 12. mája 2010 o postupe prokurátora pri výkone dozoru prokurátora nad zachovávaním zákonnosti v miestach výkonu trestu odňatia slobody prokurátor pri plnení úloh a vykonávaní dozoru taktiež dozerá na to, aby sa uplatňovali a dodržiavali predpisy o ukladaní a výkone disciplinárnych trestov a odmien odsúdeným. Prokurátor preveruje sťažnosti odsúdených na postup príslušníkov zboru pri výkone trestu odňatia slobody.

Pri skúmaní podmienok konania najvyšší súd zistil neodstrániteľný nedostatok podmienky konania, nedostatok právomoci v zmysle § 7 ods. 2 O. s. p. Navrhovateľ namietal postup riaditeľa ústavu na výkon trestu odňatia slobody, ktorý postupoval podľa zákona č. 475/2005 Z. z., pričom tento predpis trestného práva stanovuje vlastný spôsob dozoru a kontroly výkonu trestu...

Na základe vyššie uvedených skutočnosti najvyšší súd podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 104 ods. 1 veta prvá O. s. p. konanie zastavil. Po právoplatnosti uznesenia o zastavení konania bude vec postúpená Krajskej prokuratúre v Nitre.“

Podľa § 7 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) súdy v občianskom súdnom konaní preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci a rozhodujú o súlade všeobecne záväzných nariadení orgánov územnej samosprávy vo veciach územnej samosprávy so zákonom a pri plnení štátnej správy aj s nariadením vlády a so všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány.

Podľa § 104 ods. 1 OSP ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví. Ak vec nespadá do právomoci súdov alebo ak má predchádzať iné konanie, súd postúpi vec po právoplatnosti uznesenia o zastavení konania príslušnému orgánu; právne účinky spojené s podaním návrhu na začatie konania zostávajú pritom zachované.

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že tento tak, ako mu to prikazujú procesno-právne predpisy, pred samotným vecným posúdením návrhu preskúmaval, či v danom prípade existuje nedostatok podmienok konania, pričom zistil *„neodstrániteľný nedostatok podmienky konania, nedostatok právomoci v zmysle § 7 ods. 2 O. s. p. Navrhovateľ namietal postup riaditeľa ústavu na výkon trestu odňatia slobody, ktorý postupoval podľa zákona č. 475/2005 Z. z., pričom tento predpis trestného práva stanovuje vlastný spôsob dozoru a kontroly výkonu trestu.“*.

Ústavný súd sa stotožňuje s právnym názorom najvyššieho súdu, v zmysle ktorého pod slovným spojením „vlastný spôsob dozoru“ treba rozumieť dozor nad zachovávaním zákonnosti v ústave vykonávaný prokurátorom *„podľa § 96 zákona č. 475/2005 Z. z., § 4 ods. 1 písm. b/ zákona č. 153/2001 Z. z...“*.

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

V zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy poskytujú ochranu subjektívnym právam všeobecné súdy alebo iné orgány, o ktorých to ustanovuje zákon. Postup najvyššieho súdu, ktorý predchádzal napadnutému uzneseniu, ako aj samotné napadnuté uznesenie sú podľa názoru ústavného súdu ústavne konformné, a teda v súlade s označeným ustanovením ústavy, keďže vychádzajú z právneho záveru, podľa ktorého v danom prípade prichádza do úvahy ochrana práv sťažovateľa „iným orgánom“ (Krajskou prokuratúrou v Nitre, pozn.), čo korešponduje príslušným ustanoveniam zákona o prokuratúre.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá tvorí súčasť právneho poriadku Slovenskej republiky alebo tvorí súčasť takých medzinárodných zmlúv, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, t. j. k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne konformným spôsobom interpretovaná platná a účinná právna norma (m. m. II. ÚS 249/04, IV. ÚS 23/05, I. ÚS 236/06, III. ÚS 363/06).

Podľa názoru ústavného súdu je napadnuté uznesenie najvyššieho súdu ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnené a nemožno ho považovať ani za arbitrárne. V citovanej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyšší súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré konanie o návrhu sťažovateľa zastavil a súčasne rozhodol o postúpení veci Krajskej prokuratúre v Nitre.

Svoje právne závery pritom najvyšší súd založil na ustanoveniach zákona, ktoré v napadnutom uznesení citoval, pričom ich výklad v danom prípade nemožno považovať za rozporný so samotným znením týchto ustanovení. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého postup súdu v súlade s platným a účinným zákonom (procesnými a hmotnoprávnymi predpismi konania v predmetnej veci) nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv (m. m. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie je ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnené a nemožno ho považovať ani za arbitrárne, preto ním ani nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd z týchto dôvodov pri predbežnom prerokovaní odmietol túto časť sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 2 a čl. 48 ods. 1 ústavy

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ svoje tvrdenie o porušení základných práv podľa čl. 46 ods. 2 a čl. 48 ods. 1 ústavy odvodzuje od namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy (ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), nemohlo dôjsť v takomto prípade ani k porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 2 a čl. 48 ods. 1 ústavy. Vychádzajúc z tejto skutočnosti ústavný súd pri predbežnom prerokovaní aj v tejto časti sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Nad rámec tohto rozhodnutia považoval ústavný súd za potrebné v súvislosti s námietkou sťažovateľa, podľa ktorej najvyšší súd v napadnutom uznesení nesprávne interpretoval pojem „orgán verejnej moci“, uviesť, že *sa ňou bližšie nezaoberal vzhľadom na skutočnosť, že najvyšší súd napadnuté konanie zastavil z dôvodu nedostatku právomoci súdu (§ 7 OSP), teda pre neodstrániteľný nedostatok v podmienkach konania, a preto interpretácia pojmu „orgán verejnej moci“ obsiahnutá v záverečnej časti napadnutého uznesenia nemohla mať pre výsledok tohto konania právny význam.*

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa s ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. apríla 2012